

— vastaaja on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Haettu yhteisön tavaramerkki: sanamerkki "RESTORE" luokkaan 10 kuuluvia tavaroita varten

Tutkijan päätös: hakemuksen epääminen

Valituslautakunnan ratkaisu: valituksen hylkääminen

Kanneperusteet:

— Oikeutta tulla kuulluksi on loukattu, koska valituslautakunta viittaa päätöksessään todisteisiin, joita ei ollut esitetty kantajalle;

— asetuksen (EY) N:o 207/2009⁽¹⁾ 7 artiklan 1 kohdan c alakohtaa on rikottu, koska haettu tavaramerkki on suoraan asianomaisia tavaroita kuvaileva;

— asetuksen (EY) N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan b alakohtaa on rikottu, koska haetulta tavaramerkiltä puuttuu vaadittava erottamiskyky.

⁽¹⁾ Yhteisön tavaramerkistä 26.2.2009 annettu asetus (EY) N:o 207/2009 (EUVL 2009 L 78, s. 1)

Kanne 2.9.2010 — Duravit ym. v. komissio

(Asia T-364/10)

(2010/C 288/108)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Kantajat: Duravit AG (Hornberg, Saksa), Duravit SA (Bischwiller, Ranska) ja Duravit BeLux BVBA (Overijse, Belgia) (edustajat: asianajajat R. Bechtold, U. Soltész ja C. von Köckritz)

Vastaaja: Euroopan komissio

Vaatimukset

— Asiassa COMP/39092 — Kylpyhuonekalusteet — 23.6.2010 tehdyn Euroopan komission päätöksen K(2010) 4185 lopullinen 1 artiklan 1 kohta, 2 artikla ja 3 artikla on SEUT 263 artiklan 4 kohdan mukaisesti kumottava kantajien osalta

— päätöksen 2 artiklan 9 kohdassa kantajille määrättyjä sakkoja on ainakin alennettava

— komissio on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantajat riitauttavat asiassa COMP/39092 — Kylpyhuonekalusteet — 23.6.2010 tehdyn komission päätöksen K(2010) 4185 lopullinen. Riitautetussa päätöksessä kantajille ja eräille muille yrityksille on määrätty sakkoja SEUT 101 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan rikkomisesta. Komission käsityksen mukaan kantajat ovat osallistuneet yritysten väliseen jatkuvaan sopimukseen tai yhdenmukaistettuun menettelytapaan kylpyhuonealalla Belgiassa, Saksassa, Ranskassa, Italiassa, Alankomaissa ja Itävallassa.

Kantajat vetoavat kanteensa tueksi yhdeksään kanneperusteeseen.

Ensimmäisessä kanneperusteessa vastaajaa arvostellaan siitä, ettei se ole esittänyt riittävää näyttöä kantajien osallisuudesta hintasopimukseen tai muihin kilpailunvastaisiin menettelytapoihin. Komissio on asian käsittelyssä komissiossa sivuuttanut sille kuuluvan todistustaakan ja vaatimukset todisteiden esittämisestä SEUT 101 artiklan rikkomista koskevassa asiassa ja asettanut kantajille kohtuuttomia vetoamis- ja näyttövelvollisuuksia asiaa komissiossa käsiteltäessä.

Toisessa kanneperusteessa kantajat vetoavat siihen, että komissio on katsonut kantajien olevan useita tuotteita edustavan saksalaisen kattojärjestön väitettyyn "kartellisopimukseen" osallistumisen vuoksi vastuussa useita tuotteita yhteisesti koskevasta kilpailusääntöjen rikkomiskokonaisuudesta, vaikkei komissio ole osoittanut kantajien osallistuneen eri tuotteita yhteisesti koskeviin sopimuksiin. Tältä osin kantajat lausuvat, että komissio on perusteettomasti ja ennenaikaisesti katsonut, että saksalaisessa kattojärjestössä käydyillä keskusteluilla olisi ollut kilpailunvastainen tarkoitus, ottamatta huomioon niiden konkreettisia taloudellisia ja oikeudellisia asiayhteyksiä.

Lisäksi kantajat vetoavat kolmannessa kanneperusteessa siihen, ettei komissio ole osoittanut, että Saksan kylpyhuonekeramiikkamarkkinoilla olisi rikottu kilpailusääntöjä. Tässä yhteydessä kantajat moittivat komissiota siitä, että se on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, että saksalaisessa keramiikka-alan toimialajärjestössä käydyt keskustelut olisivat olleet hintojen yhteensovittamista ja että niillä olisi ollut kilpailunvastainen tarkoitus, ja että komissio on loukannut kantajien oikeutta oikeudenmukaiseen ja puolueettomaan menettelyyn tekemällä lainvastaisella tavalla asiaan selvästikin vaikuttamattomista todisteista syyllisyyttä tukevia johtopäätöksiä.

Neljännessä kanneperusteessa kantajat lausuvat, etteivät ne ole osallistuneet hintojen yhteensovittamiseen Ranskassa tai Belgiassa. Kantajien käsityksen mukaan komissio on perusteettomasti katsonut, että belgialaisissa ja ranskalaisissa keramiikka-alan järjestöissä käydyt keskustelut olisivat olleet hintojen yhteensovittamista, ja lisäksi arvioinut väitetyn rikkomisen keston virheellisesti ja siten soveltanut virheellisesti SEUT 101 artiklaa.

Kantajat vetoavat viidennen kanneperusteeseen yhteydessä siihen, että komissio on perusteettomasti katsonut, että hanamarkkinoilla, suihkukaappimarkkinoilla ja keramiikkamarkkinoilla tehdyt toimet olisivat olleet yhtenä kokonaisuutena pidettävä jatkettu kilpailusääntöjen rikkominen, ja siten soveltanut virheellisesti SEUT 101 artiklaa. Kantajat huomauttavat tässä yhteydessä, etteivät oikeuskäytännössä muodostuneet edellytykset menettelyn katsomiselle yhtenä kokonaisuutena pidettäväksi jatketuksi kilpailusääntöjen rikkomiseksi täyty.

Kuudennessa kanneperusteessa kantajat vetoavat siihen, että komissio on asian ratkaisuun vaikuttaneella tavalla loukannut kantajille asetuksen (EY) N:o 773/2004⁽¹⁾ 12 ja 14 artiklan mukaan kuuluvia puolustautumisoikeuksia ja oikeutta suulliseen kuulemiseen, koska asian käsittely on kestänyt kohtuuttoman kauan ja kaikki komissiossa ratkaisumenettelyyn osallistuneet henkilöt ovat vaihtuneet suullisen kuulemisen toimittamisen jälkeen.

Seitsemännen kanneperusteeseen yhteydessä kantajat lausuvat, että komissio on menetellyt oikeudenvastaisesti perustaessaan sakkojen määräästä tekemänsä laskelman sakkoja koskeviin suuntaviivoihin,⁽²⁾ vaikka nämä suuntaviivat ovat SEUT 290 artiklan 1 kohdan ja Euroopan perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan vastaisina mitättömät Lissabonin sopimuksen voimaantulon jälkeen.

Kahdeksantena kanneperusteena kantajat vetoavat siihen, että komission laskelma sakon määrästä on virheellinen, koska komissio ei ole sakon laskentapohjaa vahvistaessaan ottanut huomioon sitä, että kantajien väitetty osallisuus rikkomisten tekemisessä on ollut muita vähäisempi, vaan se on arvioinut rikko-

misen vakavuuden yhdenmukaisesti kaikkien asianomaisten yritysten osalta. Tämä on kantajien käsityksen mukaan henkilökohtaisen vastuun periaatteen vastaista.

Lopuksi yhdeksännen kanneperusteeseen yhteydessä huomautetaan, että langetetun sakon määrä on suhteellisuusperiaatteen ja yhdenvertaisuusperiaatteen vastainen, koska kantajat eivät ole olleet osallisina kilpailusääntöjen vakavimmissa rikkomisissa.

⁽¹⁾ [EY] 81 ja [EY] 82 artiklan mukaisten komission menettelyjen kuluista 7.4.2004 annettu komission asetus (EY) N:o 773/2004 (EUVL L 123, s. 18).

⁽²⁾ Suuntaviivat asetuksen n:o 1/2003 23 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti määrättävien sakkojen laskennasta (EUVL 2006, C 210, s. 2).

Valitus, jonka Luigi Marcuccio on tehnyt 1.9.2010 virkamiestuomioistuimen asiassa F-78/09, Luigi Marcuccio v. komissio, 22.6.2010 antamasta määräyksestä

(Asia T-366/10 P)

(2010/C 288/109)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Asianosaiset

Valittaja: Luigi Marcuccio (Tricase, Italia) (edustaja: asianajaja G. Cipressa)

Muu osapuoli: Euroopan komissio

Vaatimukset

— Riidanalainen päätös on joka tapauksessa kumottava kokonaisuudessaan

— on todettava, että kanne, joka nostettiin riidanalaisesta päätöksestä, oli kokonaisuudessaan ja poikkeuksetta otettava tutkittavaksi

— virkamiestuomioistuimessa esitetyn kanteen vaatimukset on hyväksyttävä kokonaisuudessaan ja poikkeuksetta

— komissio on veloitettava korvaamaan valittajalle kaikki tähän mennessä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut ja kustannukset